

Μοναχός Τιμόθεος Σταυρονικητιανός (1900 - 14 Νοεμβρίου 1989)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Μοναχός Τιμόθεος Σταυρονικητιανός , δεν είχε φήμη διορατικού,ήταν.

Μοναχός Τιμόθεος Σταυρονικητιανός , δεν είχε φήμη διορατικού,ήταν.

Ο κατά κόσμον Νικόλαος Ζαχαριάδης του Μιχαήλ και της Ελένης γεννήθηκε στην Προύσα της Μ. Ασίας το 1900. Προσήλθε στο Άγιον Όρος το 1926. Εκάρην μοναχός το 1928 στο Σταυρονικητιανό Κελλί της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Έζησε και στα Κελλιά της ίδιας μονής του Αγίου Γεωργίου, των Τριών Ιεραρχών, του Αγίου Ανδρέου και του Γενεσίου της Θεοτόκου.

Ζούσε ως διά Χριστόν σαλός. Ακτήμων, πάμφτωχος, αυτοειρωνευόμενος, φτωχοντυμένος. Το Κελλί του Αγίου Ανδρέου, που ζούσε για χρόνια, ήταν ένα ερείπιο. Έκρυβε συστηματικά την αρετή του. Πα-ρηγορούσε με τρόπο εκεί που έπρεπε. Για να μην τον τιμούν έκανε αστεία. Μας μιλούσαν γι' αυτόν εύφημα οι ηγούμενοι της μονής Σταυρονικήτα Βασίλειος και Τύχων και άλλοι πατέρες που τον γνώριζαν από κοντά. Συνήθως τα καλοκαίρια έμενε έξω και μόνο τους χειμώνες πήγαινε κάτω από σκεπή.

Στην αρχή της Μ. Σαρακοστής, που πήγαιναν κάτι να του δώσουν από τη μονή, ζητούσε αρτύσιμα, λέγοντας «ο καλόγερος χρειάζεται καλό φαί». Όταν ο ηγούμενος Τύχων πήγε στο καλύβι του, μία Κυριακή της Σαρακοστής, έβραζε αλάδωτη φακή. Όταν τον ρώτησε γιατί δεν βάζει λάδι, του απάντησε: «Δεν έχει καλό λάδι αυτός ο μπακάλης στις Καρυές». Ήξερε να κρύβεται. Ένας νέος που πήγε στο κελλί του σκέφθηκε να του ζητήσει την Αγία Γραφή που είχε, για ευλογία. Δίχως να πει τίποτε, ο Γέροντας τού την έδωσε. Κι εκείνος τα έχασε. Μιλούσε στον καθένα τα κατάλληλα και τα ωφέλιμα.

Ένας μοναχός που τον γνώρισε καλά, αναφέρει περί αυτού: «Ξένος προς την έξω σοφία, ολιγόλογος, ολιγαρκής, με καμιά υπόληψη για τον εαυτό του, τον οποίο θεωρούσε υποκάτω πάντων. Απέφευγε τις συναναστροφές και τον έτρεφε μάλλον η μοναξιά και η ερημιά. Πάντοτε απλός, ευγενής, ασκητικός. Όταν μόνος του εξευτέλιζε τον εαυτό του, είχε καλά την αίσθηση ότι είναι απόλυτα ειλικρινής. Το

διέκρινες από την αντίθεσή του προς το ψεύτικο, το συναισθηματικό, το φτιαχτό, το χαζοταπεινολόγο. Δεν είχε φήμη του διορατικού, όμως σίγουρα αυτός ήταν ένας μεγάλος, κρυφός αγωνιστής με βαθιές γνώσεις».

Όπως έλεγε σ' έναν άλλο μοναχό πολύ απλά, έβλεπε τις καρδιές των ανθρώπων σαν σε ανοιχτό βιβλίο. Έλεγε: «Εκείνος ο μοναχός δεν είναι άρρωστος, αλλά δεν του αρέσει το διακόνημα του μάγειρα». Σε άλλον που κάπως ενοχλήθηκε, δίχως να πει τίποτε σε κανέναν, που έγινε άλλος διάκος και όχι εκείνος, του είπε: «Μη σε πειράζει καθόλου που δεν έγινες διάκος».

Όταν τον ρώτησαν αν είδε ποτέ τον δαίμονα, απάντησε με απλότητα: «Τον είδα ψηλό, να μου λέει: “Αν δεν σταυρωνόταν Εκείνος, τί θα σας έκανα”...». Τον πείραζε ο πειρασμός έως τέλους. Ήθελε να τον φέρει σε απόγνωση, ταραχή, άρνηση. Δεν τα κατάφερε όμως ο παμπόνηρος δαίμονας.

Και για το παραμικρό που του έδινες ήταν πάντοτε ευγνώμων και ευχαριστημένος. Δόξαζε συνεχώς τον Θεό για όλα. Ήταν λιτοδίαιτος, αυτάρκης, λίαν εγκρατής. «Δόξα τω Θεώ, δόξα τω Θεώ· πασάς, έλεγε, είμαι εδώ». Άλλοτε έκανε τον σαλό. Έκοβε τα γένεια και τα μαλλιά του. Όταν ήταν μικρός, έλεγε: «Αντί να μάθω γράμματα στην πατρίδα μου, πήγαινα στο ποτάμι κι έπιανα ψάρια. Είμαι αγράμματος, ξύλο απελέκητο, κούτσουρο, ζώο, χαζός». Στα τελευταία του πάλι τον πείραζε ο δαίμονας ότι δεν θα σωθεί και είχε μία αγωνία. Όταν όμως κοινωνήσε, ηρέμησε. «Ήλθε η Παναγία», έλεγε. Έφυγε ήρεμος, γαλήνιος, νηφάλιος, σαν πουλάκι. Ούτε που το κατάλαβε ο διακονητής.

Ανεπαύθη στις 14.11.1989 γηροκομούμενος στη μονή Σταυρονικήτα επί μία περίπου διετία. Πάντα νοσταλγούσε την έρημο. Το πνεύμα ήταν πρόθυμο, αλλά η σάρκα ασθενούσε. Έκανε υπομονή στην ασθένεια. Όταν κάποιος τον ρωτούσε: «Γερο-Τιμόθεε τί κάνεις;». Απαντούσε· «κάθομαι». Η απάντηση ήταν στοχαστική, με βαθύ πνευματικό περιεχόμενο. Έλεγε δηλαδή κάθομαι εδώ, μένω, περιμένω με υπομονή. Σαν τους αρχαίους αββάδες που έλεγαν: «Ησυχάζω, φυλάω τον τόπο». Έζησε 63 χρόνια στο Άγιον Όρος αθόρυβα, ησύχια και ασκητικά. Με-ρικοί “έξυπνοι” τον είχαν για ναυάγιο, δίχως να καταλάβουν πως ήταν περιττή η πρώτη συλλαβή ... Αναπαύεται και αυτός στο κοιμητήρι της μονής Σταυρονικήτα, αναμένοντας να ξυπνήσει, όταν ηχήσει η σάλπιγ-γα την έσχατη εκείνη ημέρα.

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Σταυρονικήτα.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Γ΄ - 1984-2000, σελ. 1247- 1252 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.